

Lovens Behandling, nemlig, naar han agter at gjøre Noget for Udviklingen af Banegaardsforholdene i Kjøbenhavn? Der har som bekendt været nedsat en Kommission, der har afgivet Betænkning og udarbejdet detaillerede Forslag; men der forlyder stadig Intet om, naar man vil gjøre Noget for denne Sag, som maa siges at være temmelig paatrængende, ikke alene fordi de nuværende Lokaliteter ere for smaa, men ogsaa fordi Byens og Havnens Udvikelse vil medføre Nødvendigheden af Banegaardsforholdenes Udvikling. Det er disse to Spørgsmaal, som jeg vil henvende til den høitærede Minister, og jeg vil i Anledning af et Andragende, jeg har indbragt i Folkethinget i Sjor, om en yderligere Understøttelse til en Land, som var kommen til Skade i Jernbanens Tjeneste under Udførelsen af sit Arbejde, udtale, at der, saa vidt jeg kan se, mangler Bestemmelser i Forslaget om yderligere Understøttelser til Folk, der blive afstedigede, inden denne Lov kan træde i Kraft, og jeg savner dem saa meget mere, som det under Forhandlingerne her i Salen blev sagt, at den Slags Andragender, som det, jeg havde indbragt, naturligen vilde finde deres Afgjørelse, naar man havde vedtaget en Lov om Statsbanedriftens Ordning. Længere skal jeg ikke komme ind paa Forslaget. Indenrigsministeriet forbeholder sig jo indtil 1896 Afgjørelsen af en Række Spørgsmaal, blandt Andet ogsaa om Fribefordringen. Der er naturligvis et staaende Ønske hos Rigsdagens Medlemmer om at faae fri Kjørsel paa Jernbanerne, ikke alene hos dem, der bo udenfor Kjøbenhavn, og som ville rejse til deres Hjem, men ogsaa hos dem, der bo i Kjøbenhavn. Det forekommer mig ogsaa, at det vilde være ønskeligt, om man i ethvert Tilfælde vilde paalægge Jernbanebestyrelsen en ubetinget Erstatningspligt overfor de Folk, der komme til Skade ved Benyttelsen af Banerne, saaledes at disse Folk ikke skulle være henvisste til i ethvert enkelt Tilfælde at søge Domstolens Assistance for at faae en saadan Erstatning tilfjendt. Saa vidt mig bekendt, have Domstolene i alle Tilfælde, hvor vedkommende Passager ikke har havt nogen Skyld selv i Ulykkestilfældet, paalagt Jernbanebestyrelsen Erstatning, og jeg mener, at det vilde være korrekt, om en saadan foreløbig fastsattes af Indenrigsministeren, og at der senere hen blev truffet Bestemmelse i Loven om en Erstatningspligt for Statsbanerne lige overfor de Passagerer, som de befordre. Jeg har altsaa stillet disse to Spørgsmaal til den høitærede Indenrigsminister, og det vilde

være interessant, navnlig med Hensyn til Banegaardsforholdene i Kjøbenhavn, at faae et tydeligt Svar paa disse Spørgsmaal.

Formanden (Spøgsbrø): Det forekommer mig, at Spørgsmaalet om Ordningen af Banegaardsforholdene ved Kjøbenhavn ligger temmelig langt borte fra det foreliggende Lovforslag. Hvis den ærede Indenrigsminister imidlertid vil svare derpaa, vil jeg ikke forhindre det.

Indenrigsministeren (Singerslev): Det ærede Medlem har rettet et Par Spørgsmaal til mig med Hensyn til en Stationsforvalter, jeg hørte næppe, hvad Spørgsmaalet gik ud paa, om han selv talte Tydsk, eller om han forbød sine Folk at tale Tydsk. Sagen er mig imidlertid ganske ubekendt. Det er første Gang, jeg nu hører den af det ærede Medlem, og da jeg heller ikke ad anden Veie er kommen til Kundskab derom, kan jeg altsaa heller ikke svare derpaa. Jeg tror heller ikke, det er videre heldigt at fremdrage den Slags Ting her, saa selv om jeg havde vidst Noget mere derom, vilde jeg maaske alligevel have betænkt mig paa at svare. Hvad Ordningen af Banegaardsforholdene ved Kjøbenhavn angaar, saa er det rigtigt, at der foreligger en Kommissionsbetænkning, og dens Bearbejdelse er allerede begyndt. Det er for Diebliffet overdraget Generaldirektøren for Jernbanedriften at forhandle med Kjøbenhavns Kommune samt at udarbejde de specielle Planer og Overslag, som ere ganske nødvendige, inden man kan tage videre fat paa Sagen. Dette var forlængst overdraget den afdøde Generaldirektør, men nu har det maattet gaa over paa en anden Haand, og det har selvfølgelig foranlediget en Standsning. Naar Sagen kommer frem, kan jeg altsaa ikke sige; men kan kun udtale, at den fra min Side skal blive fremmet saa hurtigt som jeg er i Stand til. Det er imidlertid en saa bethydelig Sag, at jeg ikke kan negte Teknikerne og de kommunale Myndigheder den behørig Tid til at forhandle. Det er gaaet med denne Sag, som det er gaaet med Rystbanen, at jeg ikke har kunnet forelægge Forslagene strax, men jeg er overbevist om, at Forslaget om Rystbanen kan blive forelagt i indværende Samling, jeg kan ikke sige naar, det ligger nemlig ikke paa mit Bord endnu; men begge Sager skulle blive fremlagte, saa hurtigt jeg kan faae dem fremmet. Og videre kan jeg ikke sige det ærede Medlem.